

Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

*Σὲ πέτρα τοῦ βουνοῦ παραρριμμένη
Λουλοῦδι ζηλευτὸ μὲ χάρι ἀνθίζει
Τὴν ἄχαρη τὴν πέτρ' αὐτὸ μορφαίνει
Κ' ἐκείνη τῆ δροσιά της τοῦ χαρίζει.*

*Ψυχὴ τοῦ πόνου σκλάβα τάχα μιά
Θὰ βρῆς καὶ σὺ σὲ ἄλλη ἐρημιὰ
Παρόμοια ἀρμονία καὶ γαλήνη;
Σὰν στὸ βουνό, τὸ λούλουδο κ' ἡ πέτρα ἐκείνη;*

ΒΕΓΑΣ

G. D'ANNUNZIO

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

Δὲν εἶχε πολλὴ ὥρα ποῦ τὰ μεγάλα λάβαρα τοῦ Ἁγίου Γονζάλβου, ποῦ τὰ κρατοῦσαν ἄντρες μὲ ἠράκλειο ἀνάστημα, ἠλιοκαμένο πρόσωπο καὶ μὲ φλέβες φουσκωμένες ἀπὸ δύναμη, ἐφάνηκαν σ' τὴν πλατεῖα κ' ἐκυματίζαν ἐλαφρὰ στὸν ἀέρα.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μασκαλίνου ἐγιόρταζαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου μὲ ἀσυνήθιστη χαρὰ. Ἡ ψυχὴς των ἔκαιαν ἀπὸ ἀνίκητο πάθος ἀγάπης γιὰ τὸν ἅγιο. Ὅλο τὸ χωριὸ ἐπρόσφερε ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸν πεῖδὸ μεγάλο σεβασμὸ στὸν πολιοῦχο του. Στους δρόμους ἦ γυναικες εἶχαν ἀπλώσει τὰ νυφικά των φορέματα ἀπὸ τὸ ἓνα παράθυρο ὡς τᾶλλο κ' οἱ ἄντρες εἶχαν στολίσει τῆς πόρτες μὲ πρασινάδες καὶ στὰ κατώφλια τῶν σπιτιῶν εἶχαν σκορπίσει λουλούδια. Καὶ καθὼς φυσούσε ὁ μπάτης, πηγαινορχότανε ἓνας ἀτέλειωτος κυματισμὸς ποῦ ἐμίγευε κ' ἐθάμπωνε ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ πομπὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ ξετυλίγεται ἀπὸ τὸ νάρθηκα ὡς τὴν πλατεῖα.

Στὸ ἱερὸ μπροστά, ὅπῃ ἄντρες, ἐπίτηδες διωρισμένοι, περιέμεναν τὴ στιγμὴ νὰ σηκώ-

σουν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἁγίου Γονζάλβου. Τοὺς ἔλεγαν: Γιάννη Κοῦρο, Οὐμμάλιτο, Ἄτιλα, Βιτσένζιο Γκουάνο, Ρότσιο ντὲ Τσεούζο, Βενεδέττο Γκαλάντε, Βιάγκιο ντὲ Κλίχη καὶ Γιάννη Σεντσαπαούρα. Ἐστέκοντο ὄρθιοι, χωρὶς νὰ μιλοῦν, στενοχωρημένοι ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπηρεσίας των καὶ μὲ ιδέες σκοτεινὲς καὶ ἀβέβαιες σ' τὸ κεφάλι. Ἦσαν ὅμως πάρα πολὺ δυνατοὶ τὰ μάτια των ἔστραφταν ἀπὸ φωτιὲς φανατισμοῦ καὶ τ' αὐτιά των ἦσαν στολισμένα μὲ δυὸ χρυσοὺς χαλκιάδες, σὰν τὰ σκουλαρίκια τῶν γυναικῶν. Κάποτε-κάποτε ἦ ἔσφιγγαν τῆς γροθιῆς των, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ μετρήσουν μ' αὐτὸ τὴ δύναμή των, ἢ ἄλλαζαν ἀπὸ κανένα κρυφὸ χαμόγελο.

Τὸ κούφιο τᾶγαλμα τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ μπροῦν-τῆς μαυροδερό, μὲ χέρια καὶ κεφάλι ἀσημένια, ἦτο πελώριο καὶ πολὺ βαρὺ.

Ὁ Ἄτιλας ἐρωτᾷ:

— Ἐ! εἴμαστε;

Τριγύρω τους, ὁ ἓνας ἔσπρωχνε τὸν ἄλλο γιὰ νὰ δῆ. Ἡ γυάλινες χρωματιστὲς πόρτες τῆς Ἐκκλησίας, σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀγέρου, ἐχρο-